

Обраћање комеморативном скупу на ПМФ у Новом Саду, 1.2.2019.

Милена Недељковић Кнежевић

Олга Хаџић (1946-2019)

Поштовани скупе, драги ближњи и драги пријатељи Олгини,

Размишљала сам како бих започела ову кратку повест о нашој Олги...

- Ако бих покушала да говорим о њеним добрим делима... сигурно бих неко изоставила, много их је, не могу се ни избројати.
- Ако бих се дотакла њене величанствене несвакидашњости... понестало би ми правих речи.
- Ако бих се усудила да говорим о њеном величанственом уму, мудрости... плашим се да бих само окрњила величанственост свега тога.

Зато ћу тек понешто да кажем о Олгиној љубави.

Олгу смо сестра и ја упознале као студенти. Временом се то познанство изродило у пријатељство, а потом у љубав, подршку, брижност, радовање сваком нашем успеху. Онако како само мајка може да покаже према свом детету.

Ето баш такву љубав смо имале од наше Олге све ове године.

Наши дуги разговори учили су ме много чему, животу понајвише. Много тога прошле смо заједно: моје постдипломске, учење, испите, писање радова, потом и моја удаја. Постоји прегршт анегдота из тог периода којих ћу се увек са радошћу сећати.

Јако је желела да се остварим као мајка. Умела је да ми каже: знаш, само је Никола Тесла имао право да себи допусти да се не оствари као родитељ, зато што је био генијалан и зато што је много урадио за човечанство, а пошто ти ниси Тесла, онда ти је јасно шта треба да урадиш.

Остављала је снажан утисак на људе. Поред разних талената које је Олга имала у изобиљу, увек и изнова фасцинирао нас је њен дар говорништва.

Освајала нас је својом непосредношћу и срдечношћу. Тако се живо сећам неких конференција... одвијају се формално, атмосфета чак помало стерилна... одједном улази Олга и када узме реч, људи у први мах буду помало збуњени, а онда већ кроз неколико наредних тренутака осетите како је привукла пажњу свих присутних својим бриљантним излагањем. Успут, уз понеку пошалицу како је само она умела да изнесе, насмеје људе, опусте их и читав амбијент постаје приснији и пријатељски.

Срца дечијег и исто такве радозналости умела је многе да обрадује. Једном приликом је наишла на групу ђака са ђачке екскурзије. Срели су се у Пашићевој. Олга им је пришла, представила се, испричала понешто о знаменитостима Новог Сада. Потом је сву ту дечицу одвела до посластичарнице на колаче. Касније ми је рекла: мени тај новац ништа не значи а

дечица су била тако срећна. Ето, можда ће једном неко од њих да каже: мене је један академик водио на колаче.

Пленила је једноставношћу. Са својом славном породичном историјом, на коју је била изразито поносна, изузетног ума и и исто таквих постигнућа, Олгину пажњу је подједнако могао да има радник, касирка, таксиста, нека бакица, декан, академик. У свакоме је успевала да препозна добро и имала је још нешто узвишеније што је красило- умела је да опрости.

Честита, морална, принципијелна, ведра, харизматична, надасве енегрична, хитрих покрета, бистрог паметног погледа, неукротиве косе, **сасвим неоптерећена пролазним и материјалним**, јединствене појаве... једноставно своја.

Почастована, што сам имала привилегију да је имам за пријатеља.

Благословена, зато што ми је дата прилика да ми се таква величанствена жена нађе на животном путу.

Тужна, зато што нисам стигла да Ти још једном кажем колико ми значиш и колико те волим!

Срца рањеног, зато што више ниси овде са нама.

И ипак, духовно радосна, зато што знајући какав си живот водила, верујем да си сада на најбољем могућем месту.

Вољена моја Олга, не постоје речи захвалности којима бих достојно могла да ти се захвалим за сву твоју људав и родитељско давање.

Остаје ми молитва...Усели је Господе у место светло, у место цветно, у место свежине, у место одмора...

Царство Ти Небеско моја Олга!

У Новом Саду, 1. фебруара 2019.